

Su jalad on miljon dollarit väärt!

Kahtlane ärimees moosib Pärnu koolitüdrukuid.
Loe **A 32**

EKSPERIMENT Nõo Realgümnaasiumi 10. klassi tüdruk Annika integreerus vene ühiskonda.

Kas sa Anjat tead?

INGMAR MUUSIKUS

Annika Tähepõld

"Peetrike", Nõo Realgümnaasium

Igal pool propageeritakse venelaste integreerumist: Valerid ja Sergeid suveks kõik eesti peredesse tööle ja keelt õppima. Mis mitte võimaldada vastukaubana eesti lastel vene keele oskust parandada vene peres?

Nii muuseas mainisin seda mõtet möödunud suvel ka oma vanematele ning paari nädala pärast teataski ema lõbusalt: "Meie siin arutasime isaga seda asja, et ülehommelähed Jõhvi **Uljana** juurde oma hädist vene keelt praktiseerima."

Kuidas me kokku same

Uljanast teadsin niipalju, et ta müüs Jõhvi turul tomateid ja tal oli kaheteistaastane tütar **Anja**, kes oli kaks kuud Ameerikas elanud, ning poeg **Serjoža**, kes tol hetkel viibis laagris. Nojah, mis mul siis enam öelda oli. Võtsin oma sada asja (põhiliselt küll kosmeetikat, sest Anjat pidid väga meikimine ja poisid huvitama), ning asusin teele.

Loomulikult saime kokku Jõhvi turul. Jõuline, kogukas ja lõbus Uljana, kellel olid ees suured ümmargused prillid, esitles tütrekest ja läks ise suitsu tegema. Nii me seal siis seisime Anjaga vastakuti ja põrnitsesime nagu väikesed lapsed teineteist pealaest jalatallani ega rääkinud ühtegi sõna. Tema ei osanud piisavalt eesti keelt ja mina vene keelt, et kas või ilmast vestelda. Kui me lõpuks inglise keele appi võtsime, jooksis suurte prillidega Uljana leti tagant kohale ja teatas, et inglise keeles kõnelda ei tohi.

Kuidas näeb välja Anja kodu

Anja elas Jõhvi kõige hullemas getos, panneelamu kahetoalises korteris. Korteris lõi mulle kõigepealt ninna üliväga kassipissihais. (See tuli tualeti poolt.) Seejärel kleepusid mu sokid kahtlaselt põranda külge ning ma takerdusin pesunööri, mille eesmärk oli lahti hoida WC ust.

Köögis poetasin end kiirelt istuma. Anja pani potitäie makarone keema ning tõi välja suure tordi. Seejärel helises uksekell ja sisse astusid kolm **Marjanat**. Nad arutasid ja seletasid seal midagi ning kõige vanem Marjana, kes pidi hästi eesti keelt oskama, naeratas mulle ning ütles, et söö, Annika! Ma siis sõin ja uurisin ümbrust.

Ustel puudusid lingid ja majas leidis kaks teelusikat ja nõusid pesti vannis ja kraan käis erilise süsteemiga (sooja ja külma keeras üks ja sama nupp, mida vahepeal ümber tõsteti). See kõik oli iseenesest mõistetav. Samas olid igal pool kodumasinad ja muud vidinad ruumi vallutanud. Mikrolaineahi kuklas, istusime imetillukesel laua ümber, mida vahepeal kaks siiami kassi maandumispaigana kasutasid. Hoollimata korralagedusest oli seal valitsev õhk kond vaba ja hubane.

Järg **A30**

ANNIKA JA SAMOVAR:
Artikli autor elab sisse vene olustikku.

Algus A29

Söögiga Uljana ei koonerdanud. Leiva- ja juustuviilud olid kolm korda paksemad kui meil kodus ning tort jagati täpselt kuueks tükiks. Anja *babuška*, kes elas vastaskorteris oma uue mehega, küpsetas minu auks kapsapiruka. Ja kuna ma seda tublisti kiitsin, saatis ta terve järgneva suve meile iga nädal kaks suurt kapsapirukat. Vat selline *babuška* oli Anjal.

Kuidas nägi välja meie päev

Pikapeale hakkas meil Anjaga jutt jooksuma, aga vene keele õppimisest ei tulnud midagi välja, sest me läksime alati sujuvalt inglise keele peale üle.

Kõik päevad olid kaunis sarnased. Kui Anja lõuna ajal üles ärkas, võttis ta teki ja ronis suurde tuppä videot vaatama või arvutiga mängima. Umbes poole kolme ajal läksime poodi ja ostsime endale lõunaks pitsat ja kokat, tähendab tema ostis. Viie ajal hakkasime *meik up'i* tegema ja siis õhtul, kui Uljana turult tuli, pistsime midagi hamba alla ja läksime välja.

Ma olin sunnitud kõik ööd magama kahe siiami kassiga ühes voodis, käima nendega koos WCs, sest neil puudus iga-sugune viisakus, nad trügisid julmalt sisse ja lasid loigu sinnasamasse põrandale, kus olid minu jalad. Anja võttis asja rahulikult – kui ema tuleb, küll tema siis koristab.

Vene kohtumispaik on garaaž

Meie õhtused jalutuskäigud Jõhvi vahel viisid alati garaažini, kohalike noorte punkrisse. Seal leidus igasugust rahvast. Kaheteistkümneaastastest tüdrukutest kahekümne kolme aastaste meesteni. Kokku üle kahekümne inimese.

Tüdrukud olid hästi sõbralikud ja toredad, ei lasknud vene poistel minu külaljal visata. Ega ma niikuinii aru poleks saanud, aga kui keegi ütles minu kohta propeller, siis sai ta kõvasti sõimata.

Üks poiss oli väga muhe, selline paksuke ja hästi lõbus. Hüüdnimi oli tal kah vastav – Pelmeen.

Anja seletas mulle, et eesti tüdrukute vastu pole neil tegelikult midagi, lihtsalt seda juhtub väga harva, kui mõni selline sinna satub. Kui aga tuleks mõni eesti poiss – ükskõik kas ta on kellegi sõber või

ANNIKA OOTAB BUSSI: Siin on veetnud aega noored vene inimesed.

ei, korraldatakse talle raudselt haarang. Ma ei suutnud ära imestada, kuidas tüdrukud suudavad miniseelikutes ja ühe-teistkümne sentimeetriste platvormkingadega mööda kruusakallakut kõndida.

Üldse oli kuidagi ebaõiglane, et tüdrukud nägid oma välimuse pärast nii palju vaeva, samas kui poistel olid õlised dressid seljas.

Peale minu, Anja ja kahe Marjana suitsetasid kõik. Lisaks klapiti seal raha ning köpskingades neiu läks ja tõi kuskilt

Leiva- ja juustuviilud olid kolm korda paksemad kui meil kodus ning tort jagati täpselt kuueks tükiks.

samakat ja sakuskaks saia ja väga lühikese jupi suitsuvorsti. Kui suuremaks võtmiseks läks, otsustasime ära minna, sest vene poisid pidid purjus peaga natukene ulakaks minema. Näiteks ühel õhtul, kui me järjekordselt väljas jalutasime, hüppasid neli natukene sapsus neljateist-aastast poissi garaažide tagant välja ning Anja ja Marinad pistid punuma ja suurem Marjana kiskus jooksu pealt oma valge kampsuni seljast (maskeeringu mõttes). Pärast seletati mulle, kuidas poisid sind kätte saades kinni hoiavad ja vägisi musitama hakkavad.

Järgmistel õhtutel me eriti ei kippunud sinna garaažide juurde. Jalutasime mitu tundi piki raudteerööpaide (nagu vanades vene filmides) ning väiksem Marjana küsis iga asja kohta “Kak eta porusski?”.

Kuidas ma keele selgeks sain

Ühel päeval läksime Marjanadega mere äärde. Nemad ostsid kartulikrõpse ja Ice-õlut, mina banaane ja vett. Pärast väikest

õllemärjukest hakkasid Marjanad üksteist mööda randa tagasi ajama, meie Anjaga päevitasime ja vaatasime niisama pealt.

Tagasiminekuuga tekkisid väikesed probleemid, sest bussi ei tulnud ja getosse oli 17 kilomeetrit. Egas midagi, hakkasime jala astuma.

Umbes pool kilomeetrit käinud, hääletasime möödasõitvale liinibussile. Jõhvis pidime ümber istuma, kuid ükski buss ei sõitnud sinna, kus meil vaja oleks olnud ja lõpuks tuli meil viis kilomeetrit jala minna.

Järsku peatus täiesti iseenesest meie kõrval lahtiste ustega buss. Kõik hüppasid peale, mis minulgi üle jäi! Kuidagi kahtlane oli seal. Keerasin aeglaselt ümber ja mulle irvitas vastu kolmkümmend nõgist meest.

Nendest elamustest mulle piisas. Õhtul tegin kiire kõne kodustele ja teatasin, et keel on mul nüüd täitsa selge ja paluks võimalikult kiiresti järele tulla.

Uljana oli kutsunud mind kaheks nädalaks. Ise mõtlesin, et jään nädalaks. Vastu pidasin neli päeva.

Direktor valmib kolme tunniga

Kristi Jürisoo
Kaia Saia

Kresku, Tallinna Kuristiku
Gümnaasiumi ajaleht

Enne meie kooli direktori Marti Tulva 60. sünnipäeva joonistasime (3. ja 5. klass) direktorist pilte. See ei olnud eriti kerge. Direktori näojooni ei olnud just lihtne tabada. Pildi joonistamine võttis aega minimaalselt ühe tunni ja maksimaalselt kolm tundi.

Paljud lapsed käisid direktorit teretamas ja tähtsat nägu tegemas, aga tegelikult oli see ainult suitsukate, kuna tegelikult käidi tema näojooni uurimas. Mõned tööd pandi üles algklasside poole kolmandale korrusele, aga kõige ilusamatest köideti kokku raamat, mis anti üle direktorile sünnipäevaks.

Üks töö pandi raami sisse ja

LIPS EES: Tallinna Kuristiku Gümnaasiumi direktor Marti Tulva näeb välja nii.

kingiti direktorile pildina. Muidugi oleks paljud tahtnud, et rohkem töid oleks raamitud, aga kes see ikka viitsib nii palju raame osta ja raamida.

Pealegi ei oleks direktoril neid ka eriti kuskile panna.

Treffneris ei ole politoloogia moes

Miilang, Tartu Hugo Treffneri
Gümnaasiumi õpilasleht

Jätkub 12. klassidele mõeldud loengusari “Noor Isamaa”. Kõik abiturientid olid oodatud aulasse kuulama loengut “Politoloogia õppimise võimalused TUs”.

Ei tea, kas õpilaste kasin osavõtt oli tingitud huvi- või mõnest muust puudusest, aga loeng ometigi toimus ... sedapuhku küll ainult kahele inimesele.

Türi lapsed mõtleavad nagu president

Radiaator, Türi Gümnaasiumi ametlik häälekandja

Siis ma vaataksin, et ükski lastest ilma sünnipäevakingita ei jääks ja et kõigil oleksid koolitarbed olemas.

Eiken, 3a

Siis oleks kõigil ujumine selge ja igal inimesel peaks olema kodus üks loom.

Ringo, 3a

Väike-Maarja koolis sibab ringi koeranäss

Marju Metsman

Koolika, Väike-Maarja
Gümnaasium

Väike-Maarja Gümnaasium tundub kummaline koht olevat. Väike valge koer sibab mööda koolimaja ja keegi ei märkagi teda. Ja

kui märkavad, siis vilistavad õpilased nässile või teevad pai.

Kui õpilane välisjalanõusid ei vaheta, peatab teda korrapidajaõpetaja. Koera käest ei nõua vahetusjalanõusid keegi – peetakse loomulikuks, et koerad mööda maja ringi jooksevad.

Siis ma teeksin nii, et kool algaks kell 10, et lapsed saaksid multifilmid ära vaadata.

Joosep, 3a

Siis ma ostaksin riigi poolt päikesese jõul töötavaid autosid ning ei lubaks enam teistsuguste ehk reostavate autodega sõita.

Reino, 3a

Kui mõnes peres oleks tüli ja laps visatakse majast välja, an-

naksin mina sellele lapsele uue kodu.

Ingrid 3b

Siis laseksin poodides hinnad alla ja hoolitseksin selle eest, et kõik rongid töötaksid.

Károly 3b

Siis, kui Eestimaal oleks elu korras, hakkaksin enda elu korratama ja sõidaksin Eestist kaugemale.

Ave, 3b

Vedur

Leheküljed, mida praegu loete, on tänavuse koollajakirjanduse tipp.

Konkursile "Parim koolileht 2001" saabus tänavu 17 koolilehte. Parimad on välja valitud, võitjad on teada, parematest lehtedest silma jäänud lood on Vedurisse kogutud.

Mulle meeldis noorte ajakirjanike julgus (õpetajatel ei ole autoriteeti!), vaimukus (poistekempsu pissuaar vestleb reporteriga), leidlikkus (kõiksugu katsed, kuidas rikkaks saada), vahetu emotsioon (haarav kirjeldus elust vene peres).

Kes võltis? Ei ütle. Võitjaid pärjatakse 30. märtsil Tallinnas Sampo Panga saalis Narva mnt 11 kell 13.00. Antakse kätte soliidne auhinnaraha, lehetellimused, kõvasti nänni ja uhkeid aukirju. Parimad tegijad sõidavad Riiga.

MADIS JÜRGEN

Koolilehtede Koolituskeskus ja Eesti Ekspress tänavad toetajaid AS Sampo Panka ja väljaandeid Postimees ja Kroonika.

Pissuaar kõnetas koolipoissi

ALO PAISTIK

Alo Paistik ei jõua veel kempsu ukse lingistki kinni, kui uks ise lahti läheb ja sealt tuhiseb välja puhkeruumi tuntud püsklient. Paistik astub reipalt oma lemmiku juurde (teine pott paremalt poolt vaa-dates), kui Pissuaar noormehega vestlust alustab.

Pissuaar: "Vaata, et sa mööda ei lase!"

Paistik: "Ei olnud plaaniski. Milleks üldse selline mure? Sa ju tead, et mu käsi ei väärata kunagi."

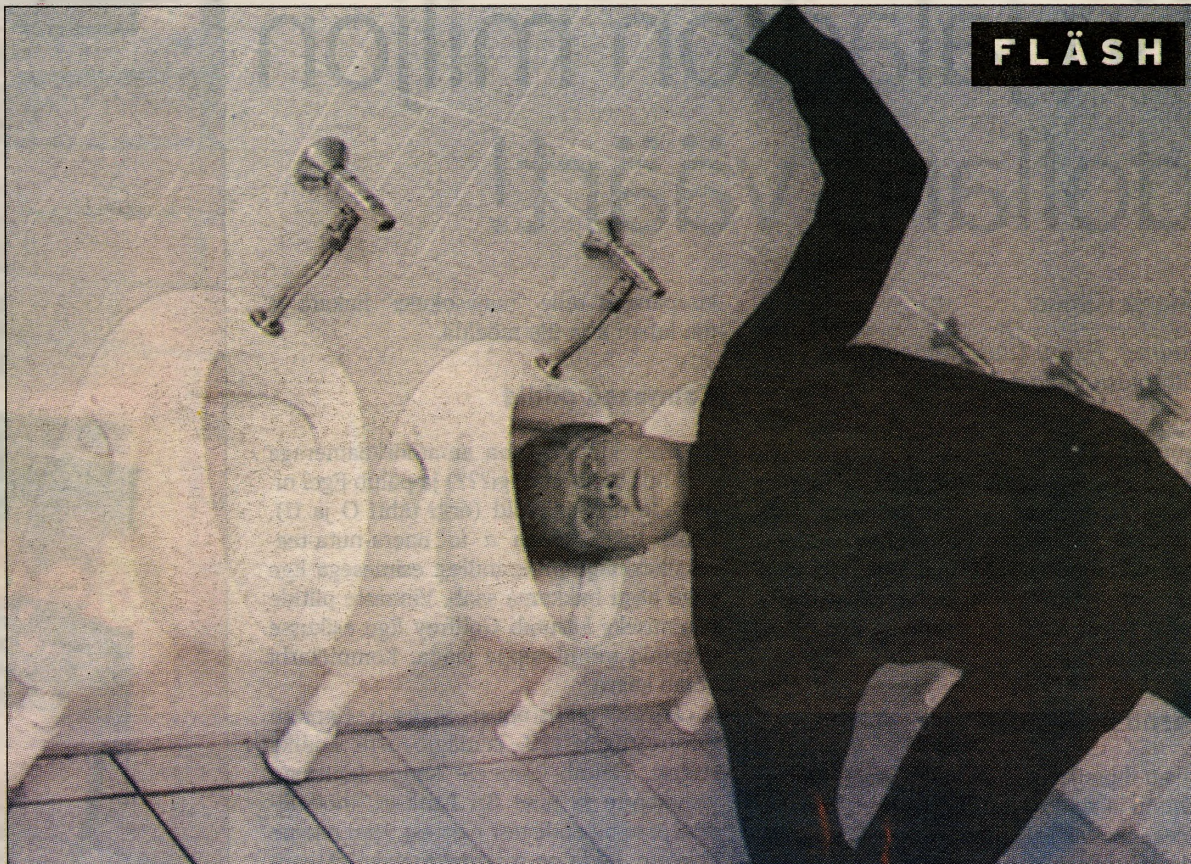
Pissuaar: "Just nüüdsama tehti naaber täis, ja mitte seestpoolt, sest sellest poleks ju midagi."

Meeldiv vestlus Pissuaari ja toimetajahärra vahel vältab mõnda aega.

Ühiselt tõdetakse, et ehk hakatakse Prantsuse Lütseumi poistekempsuski kunagi Euroopasse jõudma.

Alo Paistikuga hüvasti jättes läheb Pissuaar sundimatult prantsuse keelele üle.

Au revoir, mon ami!

OLMEJUTT Prantsuse Lütseumi ajalehe L'echo du Lycée toimetaja Alo Paistik ja Poistekempsu Pissuaar tõdevad, et koristajatädi elu tuleb teha lihtsamaks.

Kresku

Keskkooli tüdrukud on pettunud, et poisid ei käi koolis lühikeste pükste-ga. Meie paneme küll miniseeliku selga, miks siis nemad ei võiks oma karvaseid sääri paljastada?

MAARJA ALEKSEJEV

Postipoiss

Meile jättis kaitseväge väga sügava mulje. Igatahes kolme aasta pärast lähme kindlasti tagasi, et täita oma kodanikukohust.

**NILS SONN
SIIM AVI**

TUXER

JÕGEVA GÜMNAASIUMI VÄLJAANNE

Usute või mitte, aga palju õpetajad, kes meilt hommikust tervitamisest nõuavad, marsivad ise meie unise "tere!" peale edasi. See raputab ikka üles küll. Omast kogemusest võin öelda, et terve nädala peale möödub ilma tervitamata keskmiselt kaks õpetajat päevas. Muidugi on arusaadav, et õpilasi on palju ja iga arglikku teretamist ei kuullegi, kuid alati küll õigustust ei oska leida.

LIINA TAMM

TABULA RASA

Ahastus tuleb peale, kuidas viimase tunni ajal istub õpetaja laua taga, vahib aknast välja, olles eelnevalt klassile iseseisva töö kätte andnud. Selle tööga tegeleb vaid kolm entusiastsi esireas, ülejäänud rahvas joonistab, sööb, magab, mängib "madu", loobib lennukeid, kuulab pead jõnksutades walk-manni.

Õelge palun üks põhjus, miks sellises tunnis viibimine on kasulikum kui endale kodus makarone keeta!

MAARJA SALDRE

Kämmu Teataja

Tallinn 27. Kõrreõue tänav 17 1011001 1. märts

24. veebruaril viidi meie kooli tütarlaps Mustamäe haigla reanimatsioonioosakonda, kuna tüdruk langes koomasse pärast seda, kui ta koos nelja sõbrannaga kommi* söi.

Tüdruk ei suutnud iseseisvalt hingata, rääkimata söömisest. Veel nädal pärast õnnetust polnud paranemismärke.

Teada on diiler, kes polnud mingi asotsiaalset diiler, vaid meie oma põhikooli õpilane, kelle vastu on juba algatatud kriminaalasi.

*Komm on mõnuaine, mis on laialt levinud klubides.

MAIDO JUSS

Kehaga teenitud raha hind

va käest saime telefoninumbri, millele vastas neiu, keda nimetame siin Kerttuks.

Kerttu tähistas eelmisel aastal oma 26. sünnipäeva. Veel enne oma kaheksateistkümnendat hakkas ta sõbrustama endast poole vanema Markoga, kellest hiljem sai tema sütenõor. Kooli pooleli jättnud, läks Kerttu oma seksuaalsust avastama, nagu ta seda ise irooniaga ütleb.

"Marko lubas mulle küllalt palju raha, algul oma sõpradega magamise eest, hiljem juba võõrastega," tunnistab Kerttu. "Niikuinii poleks ma tavalise poemüüjana nii palju teeninud. Muu töökoha jaoks oleks olnud vaja vist rohkem haridust."

Koolis tegi Kerttu teeneid tuttavatele. Magas poisiga, kes oli üheteistkümnenda klassini süütu, sünnipäevakingituseks. Poisi sõbrad organiseerisid noormehele küllalt alkoholi, rahusteid ja jätsid ta Kerttuga "juhuslikult" kahekesi sauna. Selliste teene eest ei olnud Kerttul koolis rahast kunagi puudus, toimis süsteem "käsi peseb kätt".

"Ma ei arvanud, et see on mu tõeline

kutsumus, mul polnud lihtsalt midagi muud teha," nendib Kerttu tagasivaates.

"Kas töö oli aus?"

"Töö on töö. Tol ajal õigustasin ma seda endale küll, et iga töö on aus. Praegu ei teeks ma seda vist mitte mingisuguse hinna eest."

"Kuidas sa Markost lahti said?"

"Tal oli küll natukene selline maine, et tema juurest ära ei saa," seletab Kerttu. "Aga ma ei olnud lõpus enam selline elurõõmus ja särts tüdruk nagu enne. Sest tegelikult tahtsin ikkagi midagi muud teha."

Nüüdseks on sellest ajast möödas neli aastat. Oma keha müües kogus Kerttu küllalt raha, et minna edasi õppima. Lõpetanud kõigepealt keskkooli, tudeerib neiu kutsekoolis, mis asub kaugel tema kurnagisest kodulinnast.

"Ma ei julgeks oma nägu seal eriti näidatagi," arvab Kerttu.

"Kas sul häbi ka on?"

"Tegelikult ka tahate teada?"

"Tegelikult ka."

"Ma ei kahetse seda. Tegin, mis tahtsin!"

Olime juba lootnud kirjutada artikli, mis oleks õpetuseks kõigile kooliskäivatele neidudele, aga paistab, et Kerttu meid selles ei toeta.

Kerttu: "Muidugi tundsin ma end vahetaval odavana. Samas, kui ma poleks seda teinud, poleks ma praegu see, kes ma olen."

Oleme šokeeritud, läheme ära. Kust leida strippar, kes Kerttule vastu vaielda suudaks? Tuttavate-tuttavate kaudu saame jälle sobiva nime.

Neljapäevaõhtuses klubis ei ole vaja teab mis oskusi, et striptiisitariga jutule saada. Ta ise otsib kontakti – ta on ju raha peal väljas.

"Miks sa seda tööd teed?"

"Mulle meeldib oma keha näidata ja ma saan selle eest raha."

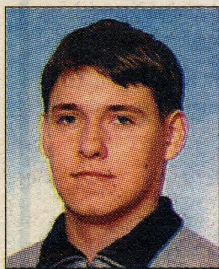
"Jah!?"

"Jah. See ongi hobi ja töö koos."

Ja Rudolf Tobiase näoga paber libiseb tüdruku püksikute vahele.

Lauri Tankler

Rauno Loonurm

Haamer, Pärnu
Ühisgümnaasiumi
sõltumatu õpilaste
ajaleht

Haamer otsustas välja uurida, miks lähevad tüdrukud pärast kooli tööle prostituutideks ja strippariteks ning kui suur on selle hind.

Kelle käest küsida informatsiooni, kui on vaja leida õpilasest prostituuti? Striptiisitari leiab veel kusagilt klubist üles, prostituudiga on raskem. Viienda tuttava-tutta-

CAPTAIN GODFREY Kahtlane ärimees meelitab Pärnu koolitüdrukuid Sri Lankale modelliks.

Su jalad on miljon dollarit väärt!

Kaarit Kliibus

Haamer, Pärnu Ühisgümnaasiumi sõltumatu õpilaste ajaleht

Ühes Pärnu Linnalehe 2000. a suvises numbris kirjutati tõmmust "ärimehest", kes pakkus noortele ja valdavalt blondidele tütarlastele väidetavalt modellitööd välismaal. Jutt tuli kangesti tuttav ette, sest mehe väljavalitute hulka sattus ka minu sõbranna Ege (nimi muudetud).

Pärnu suvi 1999

Pärnu bussijaamas kõnetab Eget lühike, tõmmu ja veidi vigast inglise keelt kõnelev mees – näitab talle üht postkaarti ja küsib, mis tähtpäevaks see mõeldud on. Edasi areneb jutt selleni, et Egel olevat modelli välimus ja **Captain Godfrey**, nagu mees end ise nimetab, teeb ettepaneku tüdrukut enda kodus pildistada, et fotod siis modelliagentuuri saata. Lepitakse kokku, et kohtutakse järgmisel päeval Postimaja ees. Turvalisuse mõttes kutsub Ege mu endaga kaasa – ei või ju iial teada, kellega hetkel tegelikult tegemist on.

Godfrey saabub lubatust natuke hiljem ja tema ebaleva oleku põhjal järeldame, et ta on silmnähtavalt häiritud sellest, et teda ühe neiukese asemel hoopis kaks ootab. Ta juhatab meid oma vana valge Mercedesse juurde, millesse mõningate kõhkluste järel sisse istume, ja sõit võõra mehe koju Lavassaare raudteemuuseumi läheb lahti.

Godfrey maja

Üksinda elava mehe kohta üsna hästi hoiatud majja jõudes jätab Godfrey meid Egega pisikesse elutuppa kaminasse tuld tegema ja kukub ise oma miniatuurses köögikeses lõunasööki vaarutama. Nagu noiaaväl ilmuvad söögilauale ka šampuse- ja veinipudelid ning karbikie konjakikompekke. Köht täis, asutakse pildistama. Godfrey kougib kapist välja siidipluusi ja napid bikiniid ning saadab Ege saunaruumi riietuma. Samal ajal teeb ise mulle

ettepaneku talle "majasokuks" hakata ja ma luban asja üle mõelda.

Esimesed pildid

Godfrey klõpsib oma amatöörikaameraga (või mis ta nüüd ongi???) ja palub Egel nimetada täishäälikuid (eriti tähti O ja U). Edasi tuleb seeria *a la* naera-nuta-tee-seksikas-nägu-pilte, millest esimesega Ege väga hästi hakkama saab. Viimaste piltide tegemiseks käsutab Godfrey Ege esikusse ja palub minul tuppa jääda. Kommikarbi võtab kaasa.

Pärast pildistamist maksab Captain Godfrey Egele 150.- ja räägib meile veidike endast. Näitab kümnete kaupa kõikisugu visiitkaarte ja pilte Sri Lankast, modellidest ja tema endistest naistest. Veel näeme ankeete, mida on saatnud majahoidjakan-didaadid Eestist, Lätist ja Leedust.

Pärnusse jõudes õpetab ta meile ben-sujaamas kütust võtma ja kunagi tahab meile korraldada *tequila*-peo.

Ege loobub

Mõne kuu pärast kohtusid Ege ja Godfrey Pärnus täiesti juhuslikult ja leppisid kokku õhtusöögi koos Ege vanematega, mille Ege aga ära jättis. Ja õigesti tegi, sest mõne aja pärast, järgmisel suvel pärast meie kohtumist, ilmus Linnalehes artikkel, kus 14-aastane tüdruk kirjeldas oma läbielamisi Godfreyga. Kõik oli toimunud samamoodi kui eespool kirjutatu, aga sellele lisaks tegi Godfrey tütarlastest aktifotosid ja üritas talle ka ise läheneda.

Lõpuks otsustas Ege, et ei ole model-lindusest siiski huvitatud.

Tere, ema!

Ma ei läinud täna kooli, vaid sõitsin Sri Lankale.

PILDISTAB GODFREY: Ütle "Ooooo", ütle "Uuuu"!

Godfrey sõitis tagasi Sri Lankale.

Tere, Miss Pärnu Jalad!

Sri Lankalt on Godfrey Egele saatnud mitu kirja ja kaarti, lootes teda veenda, et modellitöö on tema jaoks see üks ja õige. Tema kirju võiks iseloomustada sõnaga moosimine – kirjatükid algavad lausega "Hello, Miss Pärnu Legs" (Tere, Miss Pärnu Jalad) ja sisaldavad lõpulauset "look after those million \$ legs of yours!" (hoolitse oma miljon dollarit väärt jalgade eest).

Meie suureks üllatuseks seisis ühes kirjas ka lause "I have one girl from Pärnu with me here..." (mul on siin praegu üks Pärnu tüdruk...). Ei tahtnud seda hästi uskuda, aga väikese detektiivitöö järel selgus, et nii see tõesti on.

18aastane Pärnu neiu Kaili (nimi muu-

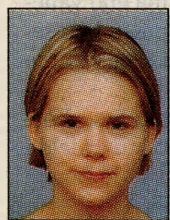
detud) on sugulaste sõnul Godfrey maja-pidajanna ja sealse eluga väga rahul. Ta on Sri Lankal olnud juba pool aastat ja sama pikk aeg ootab veel ees.

Sugulaste sõnul ei saa Kaili kirjade põhjal küll aru, et Godfrey millegi illegaalsega tegeleks. Tüdruku Eestist lahkumine olnud aga imelik – ema leidis ühel hommikul tütre toast kirja, kus seisis enam-vähem nii: "Tere, ema. Ma ei läinudki täna kooli, vaid sõitsin hoopis Sri Lankale."

P. S.

Pärnusse tuleb Captain Godfrey uuesti maikuuks ja tahab siis Egega "detailidest" rääkida. Ege saatis Sri Lanka poole teeteate, et Godfrey kurvastuseks jäävad Ege miljonidollarilised jalad siiski Eesti lörtsi sisse kooliteed tallama.

Kuidas mõned meist juba raha teenivad

Kristiina Himma
Prantsuse Lütseum,
L'Echo du Lycée

Siis, kui teised tüdrukud 13-aastaselt udukaid kogusid, anti minule ajaleht kätte ja öeldi: "Tüdruk, kaua sa elad siin meie kullul! Otsi endale töökohti!"

Eks ma nii otsisingi ja hakkasin Rahvuskooper Estonia tiitrinäitajaks.

Kui nooti tunned, on tiitrinäitaja töö iseenesest lihtne. Etenduse ajal istun kesklooji kõrval väikeses pime-

das toauberikus (tuld ju ei tohi põlema panna), kuulan ooperit, jälgin partituuri ja vajutan nupule (kui täpselt olla, siis allapoole näitavale noolekesele klaviatuuril).

Töö on pingeline. Kui ikka dirigent kaks korda kiirema tempo võtab, peab olema valvas, et südantlõhestava suremisstseeni ajal ei ilmuks projektorisse tekst: "Veini ja viina voolaku jõena..." ("Don Giovanni") või midagi sama lõbusat.

Oma esimesel esietendusel lülitasin kogemata põlvega arvuti välja. Kui ma siis noolekesele vajutasin ja midagi projektorile ei ilmunud, ehmatasin hirmsasti ära. Tuli vahetada juhtmed, arvuti sisse lülitada ja pool tundi oodata. (Pool vaatust ma min-

git teksti ei näidanudki.) Olin kindel, et mu esimene tööpäev jääb ka viimaseks, kuid tuli välja, et paljud ei pannud apsu täheleegi.

Ma vaatan kolm korda nädalas klassikalisi oopereid ja mul on oma lemmikstseenid, mis on jube naljakad. Näiteks, kui "Don Carlo" suremisstseenis Rodrigo pikali kukub, on POOL lava äkki oigava ja silmi pööritava mehega täidetud. Ja see koht on väga naljakas, kus bass Ain Anger suurtes punastes platvormides (etendus "Süda") toolile kargab ja karjub "Ojee...".

Mõne lihtsama ooperi ajal saab raamatutki lugeda. ("Kuningas Oidipus" läks nagu lipsti.)

Ma armastan ooperiteatrit ja oma tööd üliväga.

Suur Saiaäri Pärnu peatänaval

Triin Lääne
Pille Proos

Haamer, Pärnu Ühisgüm-
naasiumi sõltumatu õpilaste ajaleht

On kolmapäeva hommik. Räsitud ja kurnatud eelmise päeva küpsetusorgiast, seisame viiekesi Rütitli tänaval, termosed kaenlas, kotid lõhnavaid saiu täis.

Kellel poleks olnud probleemi, et järgmiseks päevaks on kiiresti raha vaja (noormehele sokkide kinkimiseks või neiutirimiseks korvpalli vaatama). Mida teha, kui nädalalõpuks on säästnud otsas ja uusi kuskilt tulemas ei ole. Kust saada raha?

Meie äriplaan rajaneb kahel asjaolul. Esiteks ei ole külmal päeval midagi paremat kuumast teest ja värskest saiast. Ja teiseks, kui kohvikus pakutakse üks teekotike tassi vee kohta, siis meil läheb ühe termose peale kolm kotti. Milline kokkuhoid!

Niiis. Padjamustrid näos, seisame peatänaval. Ja kujutame õudusega ennast rullikesi müümas: et pumpame termosest teed, rahvas möödub suure kaarega ja naerab!!!

Järjest selgemaks saab meile, et pirukaärimehi meist ei tule.

Teeme endale hopis mõnusa äraolemise Koidula pargis ja mugime oma saiu nii et puru taga.

Järeldus üks: mõte oli iseenesest hea. Kui oleks pealehakkamist ja kliente, võiks tee

NIIPALJU SIIS ÄRIST: Triin, Anu ja Pille söövad müümiseks mõeldud saiad kõik ise ära.

(kolm krooni) ja saiakeste (kaks krooni) pealt täitsa teenida.

Ansambel Wilepill ruulib

Kõht täis ja pihud tühjad, asume uuele rünnakule.

Suundume koolimajja ja paneme fua-jees püsti tõelise tsirkuse. Seinale sätime

plakati – õpilasansambel Wilepill. Ise taome neljakesi rütmi (triangel, rütmipulgad ja marakas) ja maki pealt tuleb vilepillimuusika (ABBA). Maas, kaks meetrit eemal, lebab sinine kodukootud müts, kuhu algatuseks ise 40 senti viskame.

Esimese minutiga mütsi sisu ei muutunud, kuigi uudistajaid aina koguneb. Siis saab rahvas hoo sisse, mütsi tabab hoogne sen-

disadu ning õpetajad ja direktor käivad õnnest õhetades mööda koridori. Ju nad arvavad, et kool endale tõesti uue ansambli on saanud.

Kui tunnikell heliseb ja direktor palub lõpetada, selgub, et mütsis on 26 krooni!

Pöörase publikumenu ja ootamatult suure kassa tähistamiseks sobib kohviku kõige kreemisem kook, mis tähendab, et kahe krooniga oleme lõpuks plussis.

Järeldus kaks: kes soovib, see proovib. Muusika ruulib! Tegu on tõepoolest tõhusa rahateenimisvõimalusega.

Keno Loto, viimane lootus

Päike on õhtusse veerenud, aga varandust ei kusagil. Nagu kergeusklikud ja meeletel inimesed ikka, seame sammud lotopotkasse.

Keno loto – seitse numbrit ja kahekroonine panus. Üle 1200 krooni pole võimalik teenida, aga käib meile sellest esialgu küll. Muidugi ei tule siit sentigi.

Järeldus kolm: kui sul on loosiõnne, siis võid selle meetodi peale loota, kuid kõige kindlamini võidad siis, kui üldse lotot ei mängi.

Kokkuvõtteks

Jäime omadega nulli, kuid ei kurvasta väga, sest meie eesmärk ei olnud rikkaks saada, vaid ainult katsetada, kuidas rikkaks saamine käib.

VASTAB 4a Missugune on meie järeltulijate muusikamaitse?

Disko ja kantri ehk Roni Size ja Moloko

Maarja Saldre

Tabula Rasa, Miina Härma
sõltuv ajaleht

Adam F "Music in my mind"

Loo esimese minuti jooksul vaatavad kõik üksteisele nõutult otsa. Lõpuks julgeb Kristiina nina kirtsutada, kuid sõnalisi kommentaare eriti andma ei kiputa.

Kristiina: Liiga rokk selline...
Karl: Segane värk. Nagu kõrivähk oleks.

Moloko "The time is now"

Rasmus: Kantrimuusika.
Karl: See on see, mida mina kogu aeg kuulan kell kuus, mu vend (TR endine fotograaf Mart Kull – toim.) kogu aeg paneb seda.

Kristiina: Muidu on normaalne, aga muusika on imelik...
Kristin: Pareim ikka kui eelmine!

Kristiina: Ma kunagi andsin ise rap tantsu, aga selle järgi oleks vist natuke raske teha.

Kitty Winter "New Morning"

Kristiina: Sõnu ei olegi vä?

Maarja: Tulevad.

Kristiina: Aaa, eelmäng, jah...

Rasmus: Pikk...

Kristin: Pikk eelmäng...
Poisid: Ha-ha-haa, ärge pu-nastage!

Kristiina: Ah, miks te nii lol-lid olete!?

Karl: Mina olen normaalne.

Maarja: Kuulge, muusikast räägime praegu ikka, või mis?

Kristiina: Siuke tunne, nagu oleks mingi seebi algusmuusika ja nüüd hakkavad suudlema ja...

Kristin: Nõme!

Maarja: Mis asi on nõme? Suudlemine või muus...?

Kristin (väga elutargalt): PRAEGU on suudlemine nõme, aga suurena...!

Roni Size "Snapshot"

Kristiina: See on diskomuu-sika.

Karl: Minu meelest on see arvutimuusika.

Kristin: Ja mida tähendab arvutimuusika?

Kristiina: See on see, kus on kas tulistamine või kaunitarid.

Kristin (uljalt): Ho-ho-ho-ho Herakles!!!

Maarja: Muusika ikka nagu ei lähe või ...?

Karl: No kurtidele läheb!

Kristin: Kohati nagu selline Freestyleri moodi (toim. – mõeldakse ilmselt Bomfunk MC's hitt-lugu).

Maarja: Aga klassiõhtul te ei tahaks selle järgi tantsida?

Kristiina: Me muidugi tantsiks, aga nemad (osutab sõ-jakalt poistele) ei kutsu ju! Nad niiii õudsest kardavad meid!

Karl: No teid jah ei kutsu!

Kristiina: No need ju kogu aeg breigivad ja õpetaja (Orrin – toim.) vaatab, et issand, kui ilusad poisid!

Wookie "Get Enuff"

Kristiina: Oh, see on jumala hea lugu. 5 punkti!!!

Kristiina.

Kristin.

Rasmus.

Karl.

Rasmus: Imelik on, mulle eriti ei meeldi.

Wookie: C'mon! C'mon!

Tüdrukud: Oh, LAHE!!!

Karl: Ennustan, et see on mustanahaline, kes laulab.

Kristiina: Tantsida oleks hea!

Maarja: Kas te Atlantise lastediskodel ka käite?

Kristin: Äk-äää, seal on Frederik!

Maarja: !?!
Kristiina: Muusika on seal jumala hea, tahaks rohkem tantsida, aga Frederik teeb kogu aeg kommi võistlusi!

Karl: Mina käisin seal missi-valimistel!

Tüdrukud: Oooooooo! Kes su pruut oli seal siis?

Karl: Ei tea, liiga palju oli neid seal...

Kristin: Ja need peod lõppevad ju nii vara ära ja...

Nüüd tekib fotograaf Jaanil

Karl.

Kristiina: 5 punkti, ausõna!

Kristin (kurjalt): MINA pa-nen 5 punkti!

Kristiina (veel kurjemalt): Ei, mina panen!

Kristin: Onju, ma võin ka panna!? Ma ei pane Kristiina järgi!

Kristiina: Paned küll!

Lõpuks saavad neiud siiski veretult kokkuleppele ja panevad mõlemad Lucy Pearlile 5 punkti.